

битъ и за всѣки свой погиналъ другаръ да отнематъ живота по на трима-четирима врагове.

Почва да се чувствува подавялющата мощъ на врага. Той ни превъзходствува съ желязо и хора. На мѣстото на избититѣ, той праща нови, а ние вмѣсто всѣки падналь на полебрана не можемъ освенъ да приберемъ въ душата си и неговия духъ и да продължаваме неравната борба. Жертвитѣ сж грамадни. Окопитѣ сж пълни съ убити и ранени. Ето, врагътъ вече застрашава да обхване дѣсния флангъ. Тамъ защитницитѣ сж съвсемъ прорѣдѣли. Тѣхния отбранителенъ огънь се чува като ударъ надъ скжсанъ барабанъ. Всички резерви сж хвърлени. Оставатъ само 10-а и 14-а роти. Полковникъ Христовъ мълчаливо препаса пълни съ патрони паласки, взема една пушка и веднага даде заповѣдъ на десета рота да помогне на загиващата четвърта дружина. Подъ проливенъ дъждъ отъ куршуми и страшната стихия на снарядитѣ, той повежда десета рота на контра-атака. Войницитѣ, като издигнати отъ електрически токъ, съ настрѣхнали коси, последватъ своя командиръ, който ги поведе за борба съ лютитѣ змейове, подготвящи хорище за вили и самодиви.

Всички въ тоя моментъ презиратъ смъртта. Та и да стоятъ въ окопитѣ, нали и тамъ тя ги намира, защо поне да не станатъ и гърди съ гърди да се поборятъ съ нея. Може би, ще я надвиятъ, ще я сгромолясатъ въ дълбочинитѣ на самия адъ, отъ дето тя се надига люта и зловеща да коси живота имъ и ги откъсва безъ време отъ тѣхнитѣ близки . . .

И невѣмъ смъртта се изплаши. Тя не коси станалитѣ прави бранници, които разгжватъ своитѣ вериги въ величествено вѣтрило, енергично се залюляло въ здравитѣ ржце на гордия и непобедимъ български духъ и въ мигъ се спускатъ по западния склонъ на Каймак-Чаланъ, излизатъ вѣнъ отъ телената мрежа и съ небивалъ и величественъ устремъ се нахвърлятъ въ флангъ на врага, който е изненаданъ до обезумяване.

Десета рота започна да жари смутения неприятель и изпълни окопитѣ му съ трупове. Той не изтрайя, а хукна на югъ по стръмнината, която покри съ своитѣ